

ת"פ 1622/11/21 - מדינת ישראל המחלקה לחקירת שוטרים נגד יוסי צרפתי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1622-11-21 מדינת ישראל נ' צרפתי
תיק חיצוני: 5462/20

בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי
המאשימה
נגד
הנאשם
יוסי צרפתי ע"י ב"כ עו"ד איציק כהן
מדינת ישראל ע"י המחלקה לחקירת שוטרים

פסק דין

אני מורה על זיכוי של הנאשם.

כתב האישום:

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום שירת הנאשם כשוטר בכוח יס"מ אופנועים, במחוז ירושלים.
2. ביום 4.11.20 סמוך לאחר השעה 17:30 הגיעו השוטרים רס"ר אוראל משה לוי ורס"ר לירון רובין (להלן: אוראל ולירון, בהתאמה) לשכונת סילוואן בירושלים, במסגרת תפקידם וכחלק ממרדף אחר מוהנד אבו נאב (להלן: מוהנד). באותה עת שהה אביו של מוהנד, אחמד אבו נאב (להלן: המתלונן) במקום וצפה במעצר בנו. במהלך המעצר קלל המתלונן וסינוור את השוטרים באמצעות הפנס בטלפון הנייד שלו.
3. המתלונן אשר ניסה להתקרב אל מוהנד, התבקש להתרחק מהמקום. בהמשך, דחף המתלונן באמצעות שתי ידיו את חזהו של הנאשם, ובתגובה הדף לירון את המתלונן בכך שתפס אותו בחולצתו והטיח אותו על מכונית חונה במקום.
4. המתלונן נעצר ונאזק, כאשר ידיו מלפנים, והובל על ידי שוטר מג"ב אייל דוד ברוך (להלן: אייל) כשהוא אוחז במכשיר הטלפון הנייד בידיו.
5. המתלונן נעצר ונאזק, כאשר ידיו מלפנים, והובל על ידי שוטר מג"ב אייל דוד ברוך (להלן: אייל) כשהוא אוחז במכשיר הטלפון הנייד בידיו.

6. הנאשם, אשר לא נטל חלק במעצר המתלונן, התקרב לעבר המתלונן וחטף מידיו את הטלפון הנייד, תוך שאמר לו "את הפוזות שלך תעשה בבית, ולא עלינו".

7. בהמשך - הכה הנאשם בעוצמה פעמיים בפניו של המתלונן בעודו אזוק, באמצעות אגרופו, כך שהלם בו פעם אחת באפו ופעם שנייה בלחיו השמאלית.

8. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נשבר אפו של המתלונן וזה נזקק לטיפול רפואי.

9. במעשיו אלה תקף הנאשם את המתלונן שלא כדין וגרם לו חבלה של ממש.

ביום 14.11.22 וביום 21.11.22 התקיימו ישיבות הוכחות.

העובדות שאינן שנויות במחלוקת

10. אין מחלוקת שכניסת כוחות המשטרה לכפר סילוואן היתה בעקבות מרדף אחר רכב החשוד במעורבות בשוד.

11. אין מחלוקת שהנאשם הגיע למקום בעקבות קריאות מצוקה בגל הקשר המשטרתי.

12. אין מחלוקת שהמתלונן ניסה להפריע לפעילות השוטרים, קילל אותם, סינור אותם ואף תקף את הנאשם בשתי ידיו.

13. אין מחלוקת שהמתלונן התבקש לעזוב את המקום ולהתרחק אך הוא לא עשה כן ותחת זאת נאבק בשוטרים על מנת להתקרב אל בנו.

14. אין מחלוקת שהמתלונן נאזק כשידיו לפניו, בעודו אוחז במכשיר הטלפון הנייד שלו.

15. אין מחלוקת שהנאשם דרש מהמתלונן לתת לו את מכשיר הטלפון, אך המתלונן התנגד.

16. אין מחלוקת שהנאשם הפעיל כוח כלפי המתלונן על מנת להוציא את מכשיר הטלפון מידי.

17. אין מחלוקת שהמתלונן הובל למשטרה כשהוא חבול בפניו.

18. אין מחלוקת שלמתלון היו שברים קודמים באפו.

פרשת התביעה:

19. המאשימה טוענת שהנאשם הפעיל כוח בלתי סביר כלפי המתלון ותקף אותו ללא צורך.

20. המאשימה מבססת את כתב האישום על עדויותיהם של המתלון ושל אייל. אקדים ואומר ששתי עדויות אלה היו בלתי אמינות בעיניי, ובעיקר סתרו את הסרטונים (הרבים מאד) שהוגשו, כפי שאפרט להלן.

21. המתלון העיד שבעת מעצר בנו, מוהנד, הוא עסק בשיפוצים בבית אחותו. משהוזעק למקום, בקש המתלון לעזור למשטרה באיזוק בנו (שסרב והתנגד למעצר). המתלון ספר שבאו שוטרים והרחיקו אותו מהמקום, אולם הוא חיפש את מכשיר הטלפון הנייד של בנו (שנפל במהלך המעצר) ובעודו מחפש את המכשיר ספג אגרוף לפניו והוא הושען על רכב סמוך (עמ' 7 לפרוטוקול מיום 14.11.22, ש' 4-5). לאחר מכן הודיע לו שוטר שהוא עצור, והוא הגיש את ידיו לאזיקים. הוא הובל רגלית לניידת שהוצבה בכניסה לכפר סילואן. בעת הובלתו, אזוק, לניידת, תאר המתלון שבא אליו שוטר ונתן לו מכה בבטן. הוא שאל אותו מדוע הוא מכה אותו, שהרי הוא אזוק ולא עשה דבר, והשוטר השיב "בסדר תקחו אותו למשטרה, לניידת" (שם, שם, ש' 19-20). לדבריו הפציעה בפניו ארעה קודם לכן. עוד ציין המתלון שלראשונה נפגש עם שוטרי מג"ב בעת הכנסתו לניידת שבפאתי הכפר.

22. אייל הוא שוטר מג"ב שהגיע לזירה על מנת לסייע לכוחות היס"מ. אייל העיד שהגיע למקום והבחין במתלון מסנוור את השוטרים. הוא התקרב על מנת לסייע במעצרו, נפל עמו ארצה, ומכשיר הטלפון הנייד של המתלון נפל על הרצפה. בשלב זה נעצר המתלון - שלא התנגד למעצר - והובל על ידי אייל לניידת. במהלך הובלתו ניגש הנאשם אל המתלון וחבט בפניו, פעמיים, ללא כל סיבה. אייל אישר שנהלי המשטרה אינם מתירים לעצור לאחוז במכשיר טלפון נייד. עוד תאר אייל את זירת הארוע, כפי שארחיב להלן.

23. רס"ר אושר אביטן (להלן: אושר) הוא מפקדו של אייל. לדבריו הגיע לארוע והבחין בהמולה. הוא זיהה שהנאשם הותקף על ידי עוברי אורח, רוסס בגז פלפל לפניו, ובזמן שהותקף נפל לו האקדח והיתה סביבו המולה. אושר השיב את האקדח לנרתיקו של הנאשם, ע"פ בקשתו.

24. רס"מ עידו ששון (להלן: עידו) שרת עם הנאשם ביס"מ והוא העיד על זירת הארוע ועל החובה ליטול טלפון נייד מידי עצור.

25. מר עופר יבין הוא חוקר מח"ש שחקר את הנאשם.

פרשת ההגנה:

26. הנאשם העיד על השתלשלות הארועים נשוא כתב האישום. לדבריו הגיע לכפר סילוואן עקב קריאות מצוקה ברשת הקשר המשטרית. עם הגעתו לזירה הבחין במתלונן מסנוור את כוחות המשטרה במטרה להפריע לעבודתם. משנעצר המתלונן, הבחין הנאשם שהוא אוחז במכשיר הטלפון הנייד שלו, ומדפדף ב"אנשי הקשר". הוא ניסה להוציא את הטלפון מידיו על ידי ניעור ומשלא עלה הדבר בידו חבט בו, פעמיים, אל עבר פלג גופו העליון עד ששחרר את המכשיר מידיו. מיד לאחר מכן הבחין בתקיפת שוטרים המונית, והוא רץ לעבר המקום שאז רוסס בגז פלפל. כתוצאה מכך נפל לו האקדח, ואושר הרים אותו והשיב אותו לנרתיקו. את דו"ח הפעולה רשם הנאשם במשרדו, כשהוא סובל עדיין מהשפעות גז הפלפל.

27. רפ"ק ליאור ישראלי (להלן: ליאור) היה בעברו מ"פ בזלת ואחראי על הכפרים סילוואן, ואדי ג'וז, א-טור וראס אל עמוד. העד אמנם לא נכח בארוע נשוא כתב האישום אך הוא העיד על נפיצות ומסוכנות הכפר סילוואן, על ההיערכות הנדרשת בטרם כניסה לכפר, ועל מסוכנות היתר בכניסה ספונטנית, בה הכוחות אינם ממוגנים, אל מול כניסה יזומה אליה נערכים כראוי.

28. סנ"צ דביר תמים (להלן: דביר) היה מפקד היס"מ בעת הארוע ונכח בו. דביר העיד על הסכנה שנשקפה לכוחות בעת הארוע ועל הצורך לירות שני רימוני הלם. לדבריו, הנאשם הותקף בעת הארוע ורוסס בגז פלפל.

התיעוד החזותי

29. בתיק זה הוגשו סרטונים רבים - סרטוני הגוף של השוטרים שנכחו במקום, סרטונים אותם מסר המתלונן למח"ש וסרטוני מבט 2000 של הזירה. מהסרטונים עולה תמונה כללית של כאוס, של התגודדות המונית סביב כוחות המשטרה, ושל אווירה עוינת ממש.

30. מסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים ובפרט של לירון ושל אוראל מצטיירת תמונה של לחץ, צעקות, מאבק עם העצור מוהנד, וקריאות מצוקה ("אופנועים תגיעו זריז" - ת/7, סרטון הגוף הראשון של אוראל).

31. בסרטונים שהעביר המתלונן למח"ש הוא נראה סופג חבטה מידי הנאשם אולם לא ניתן לזהות בוודאות את מיקום החבטה. רואים את המתלונן נחבט וראשו מונף לאחור.

דין והכרעה:

32. בפתח ניתוח הראיות, יש לציין שבניגוד לאמור בכתב האישום - והמאשימה איננה חולקת על כך - הנאשם חבט במתלונן בטרם הוצא המכשיר הנייד מידיו, ולא לאחר מכן. גם חוקר מח"ש, מר עופר יבין, אישר בחקירתו הנגדית שהמכות נועדו לשחרר את הטלפון.

33. כפי שיובא להלן, עדותו של המתלון הותירה בי רושם בלתי מהימן, וזאת בלשון המעטה. המתלון ניסה לתאר את התנהלותו הרגועה, באופן שעומד בסתירה חזיתית למשתקף בסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים. כך למשל נשאל המתלון אם קלל את השוטרים והוא השיב בשלילה. כאשר עומת עם סרטוני מצלמות הגוף של השוטרים ועם הקללות הנשמעות מפיו, אישר שיתכן שאכן קילל (שם, עמ' 16, ש' 9 ואילך וכן עמ' 17 ש' 13). כך למשל נשאל אם כאשר נתבקש לעזוב את המקום הדף את השוטר (הכוונה לנאשם) בשתי ידיו, והוא השיב בשלילה, אולם משעומת עם הסרטון הודה שאכן כך עשה. כך למשל, המתלון אמר שכאשר הודיעו לו שהוא עצור הוא הכניס את מכשיר הטלפון הנייד לכיסו והושיט את ידיו לאזיקה, אולם משהוצג בפניו סרטון הודה שהטלפון נותר בידי (שם, שם, עמ' 28). המתלון לא ידע להשיב מה ניסה לעשות במכשיר הנייד אך טען שלא ניסה לחייג, זאת בניגוד לנצפה בסרטון (שם, עמ' 18, ש' 3-1). המתלון העיד שלא נדרש לעזוב את המכשיר הנייד, ורק משעומת עם שמע הסרטון, שם נדרש ארבע פעמים "להעיף" את המכשיר, ציין שאינו זוכר (שם, שם, עמ' 13). המתלון ציין שבשום שלב לא ניסו לקחת מידי את הטלפון הנייד שלו, ושאמנם נטלו אותו ממנו אך השיבו לו אותו בו במקום. גם עדות זו עומדת בניגוד לסרטונים, מהם עולה שרק בתחנת המשטרה הושב המכשיר לידי (ת/7 סרטון 5, פריט 8), ורק משעומת עם הסרטון הודה שאכן כך היה (שם, עמ' 20, ש' 6). המתלון העיד עוד שהוא יודע להבחין היטב בין שוטרים כחולים לבין חיילי מג"ב, וכי המפגש הראשון שלו עם חיילי מג"ב היה עת הוכנס לניידת שבפאתי הכפר. זאת, בניגוד לעובדה שאינה שנויה במחלוקת לפיה הוא נעצר ונאזק על ידי אייל, שהוא חייל מג"ב. לסיום, ציין המתלון שהמדובר בכפר רגוע (שם, עמ' 21, ש' 14), וגם זאת בסתירה לסרטונים, לעדויות, ולידע השיפוטי שלי.

34. גם עדותו של אייל רצופה סתירות, שלא לומר אי אמיתות. החל מתאור הארוע ("משמרת יום שבת, שישי היתה...") (שם, עמ' 22, ש' 7 ואילך) בעוד שאין מחלוקת שהארוע ארע ביום רביעי ולא היה כל קשר למתפללי יום השישי, וכלה בתאור הארועים כפי שהעיד עליהם בבית המשפט. אייל העיד שכשהגיע למקום היתה התקהלות של כ-100 עד 150 מקומיים. הוא ראה את המתלון מנסה לסנוור את כוחות היס"מ באמצעות פנס מכשיר הטלפון הנייד שלו, והוא ניגש לסייע במעצרו. לאחר מכן שמע את הנאשם משוחח עם המתלון ואומר לו "לא לעשות את הפוזות האלה פה" ואז נתן לו הנאשם "שתי חבטות לאזור הפרצוף למרכז הפנים" (שם, שם, עמ' 21 ואילך). במהלך הובלת המתלון לניידת התקרבו אל אייל כ-6-7 מקומיים במטרה לחטוף את העצור או לפגוע באייל, שאז הגיע צוות יס"מ והרחיק את המתגודדים (שם, עמ' 23, ש' 3-1). אייל העיד שכשהמתלון נפל על הרצפה, טרם איזוקו, וכי הוא לא התנגד למעצר. עוד העיד שמכשיר הטלפון הנייד של המתלון נפל על הרצפה, ושהוא נטל אותו לידי (שם, עמ' 24, ש' 13). הדבר עומד בסתירה לסרטונים מהם עולה שהמכשיר היה, בעת הזו, בידי של המתלון.

35. נוכח הסתירות האמורות בין גרסת המתלון לגרסתו של אייל, שכזכור הם שני עדי התביעה המרכזיים, לא מצאתי שהמאשימה עמדה בנטל הראיה והוכיחה שהנאשם הוא שחבט בפניו של המתלון וגרם לשבר באפו, ככל שנגרם. בעדותו בבית המשפט שב המתלון על גרסתו לפיה את החבטות בפניו ובאפו ספג לפני שנאזק (שם, עמ' 10, ש' 22 ואילך, וכן עמ' 11 ש' 20-17). לדבריו, לאחר איזוקו ספג חבטה נוספת בבטן (שם, שם, עמ' 22). המתלון נשאל פעם אחר פעם על סדר האירועים והתעקש שטרם איזוקו ספג את האגרוף לאפו, הופל על רכב סמוך, ולאחר שנאזק ספג אגרוף לבטנו (שם, עמ' 12, ש' 12-4 וכן עמ' 14 ש' 12 ואילך). אין מחלוקת שהנאשם חבט במתלון בעודו אזוק. המתלון עצמו העיד שכשהיה אזוק נחבט בבטנו. עדות זו מתיישבת עם עדותו של הנאשם - שלא הודה ולא הכחיש את החבטות בפניו של המתלון - אלא העיד שכיוון לפלג גופו העליון והיה מרוכז כל כולו במכשיר הטלפון הנייד (פרוטוקול מיום 21.11.22, עמ' 45 שורות 12 ואילך) ושחבט במתלון במרכז החזה (שם,

עמ' 49, ש' 32, וכן עמ' 51, ש' 4). משכך מצאתי שלא הוכח שהנאשם חבט בפניו של המתלונן. משזו מסקנתי, אינני נדרשת לשאלת הנזק שנגרם לאפו של המתלונן אך זאת אציין: הגם שישנו תיעוד רפואי בתיק הקובע שלמתלונן יש שבר באף, הרי שבתעודה הרפואית (ת/5א) צוין: "צילום אף: שברים באף חלק **לפחות** ישן" (ההדגשה אינה במקור - ש.ל.ב.). בתיעוד הרפואי אין אינדיקציה ספציפית שהמדובר בשבר חדש.

36. הגם שעדותו של המתלונן תומכת, הלכה למעשה, בגרסת ההגנה - לא מצאתי שניתן לבסס עליה ממצאים כלשהם.

37. נוכח מסקנתי זו היה מקום להורות על זיכוי של הנאשם כבר בשלב זה, ולו מחמת הספק, אך למעלה מן הצורך אייחס להלן ליתר העדויות והראיות.

38. לא יכולה להיות מחלוקת שהארוע היה טעון ונפיץ. הדבר עולה מן הסרטונים שהוגשו וביתר שאת מן השמע הנשמע בהם ומקריאות המצוקה של השוטרים. עשרות מקומיים התגודדו סביב השוטרים, קיללו אותם וניסו להתקרב אליהם. אייל תאר סכנה מוחשית לחיי השוטרים. לדבריו יחסי הכוחות היו כ-50 מתקהלים סביב שניים או שלושה שוטרי יס"מ, הארוע היה סוער מאד, ואחדים גם ניסו להתקרב אליו על מנת לחטוף את העצור מידיו (פרוטוקול מיום 14.11.22, עמ' 28, ש' 14-2). אייל הרגיש סכנה לחייו והעיד שהיה מזל גדול שכוחות היס"מ היו במקום (שם, עמ' 30, ש' 20 ואילך). עוד העיד אייל שבמקום נזרקו רימוני הלבם ונעשה שימוש בגז פלפל על מנת להרגיע את הרוחות (שם, עמ' 33, ש' 5 ואילך). הוא תאר את הארוע כ"הכל מבולגן, אין סדר, אתה לא יודע מי עומד מולך, אתה נשאר מפוקס כדי שלא תקבל משהו בראש" (שם, עמ' 34, ש' 22-23). גם אושר תאר את הכפר סילוואן ככפר עויין מאד, וספר שביום הארוע חש בסכנת חיים (שם, עמ' 39, ש' 17). עידו תאר אף הוא אווירה מסוכנת של כפר עויין. הנאשם תאר סכנת חיים ברורה ומיידית, תקיפת שוטרים המונית ומלחמה על החיים (פרוטוקול מיום 21.11.22, עמ' 46, ש' 13 ואילך). ליאור העיד שבתוך הכפר סילוואן "אתה נתון לסכנת חיים כל הזמן" (שם, עמ' 53, ש' 22).

39. משקבעתי כאמור, והדבר אינו שנוי במחלוקת, שמכשיר הטלפון חולץ מידי המתלונן בעקבות החבטות ולאחריהן (בניגוד לאמור בכתב האישום) יש לבחון את נחיצות ההוצאה של הטלפון מידי המתלונן.

40. אייל העיד שאילו היה מבחין שהמתלונן אווז במכשיר טלפון נייד, קל וחומר מנסה לחייג ממנו, היה נוטל אותו מידי (אך לא בכוח) (פרוטוקול מיום 14.11.22, עמ' 35, ש' 31), וזאת בהתאם לנהלים לפיהם אסור שלעצור יהיה טלפון עליו. הנאשם עצמו הסביר שהטלפון הנייד בידי המתלונן היווה סכנה מיידית שכן באמצעותו יכול היה להזעיק אנשים נוספים לזירה, ועל כן רשאי היה להפעיל כוח על מנת להוציאו מידיו. אושר העיד שבין שיטתו של הנאשם לפיה יש להוציא את המכשיר הנייד מידי עצור ולו בכוח, לבין שיטתו של אייל לפיה אין מקום להשתמש בכוח, שיטתו של הנאשם היא המקצועית יותר (שם, שם, ש' 28-30), וכי יש ליטול מידי העצור את הטלפון שכן "הפלאפון יכול לגרום לו להביא מתפרעים נוספים וגם לשבש את ההליכים" (שם, עמ' 40, ש' 3-4), גם תוך שימוש בכוח (שם, עמ' 41, ש' 3). עידו נשאל על כך ואישר אף הוא שיש להוציא טלפון נייד מידי עצור ולו תוך שימוש בכוח "כדי שהוא לא

יקרא לאנשים, לא יביא אנשים עליו, לא ישבש חקירה..." (פרוטוקול מיום 21.11.22, עמ' 43, ש' 1-2). המאשימה העלתה גרסה לפיה הנאשם ניסה להוציא את המכשיר מידי המתלון בשל השימוש בפנס, ולא בשל סכנת החיגוג. גרסה זו איננה מתיישבת עם הסרטונים, לפיהם הנאשם אחז במכשיר כלפי מעלה, באופן שהפנס מופנה כלפי מטה ומאליו שאינו מהווה סכנת סינוור.

41. לאור כל האמור אני קובעת שהיה מקום ואף צורך להוציא את המכשיר הנייד מידיו של המתלון.

42. ישאל השואל אם ניתן היה לנקוט באמצעים פחות קיצוניים מחבטה על מנת לחלץ את הטלפון הנייד מידיו.

43. לקביעתי לעניין המצב הנפיץ בכפר סילואן במועד האירוע ישנה חשיבות של ממש, ובפרט כאשר נבחנת התנהלותו של הנאשם. כידוע, זה מכבר נקבע בפסיקה כי בבחינת התנהלות גורמי אכיפה ומשטרה יש להתחשב בנסיבות ששררו בעת הפעולה, ולבחנה על רקע זה. ברי כי בחינת הפעולה העומדת על הפרק בדיעבד, תוך שקילה הגיונית, איננה כשם קבלת החלטה בתנאי לחץ וחירום. ראו לעניין זה ב- ע"א 5604/94 **אוסמה חמד ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(2), 498 (2004):

"כאשר שוטרים או חיילים פועלים בתנאי לחץ וחירום שלא הם גרמו, המונעים מהם שקילה ובחינה רגילים של החלופות והמחייבים החלטה מהירה שלא ניתן להתכונן אליה מראש, יש לבחון את סבירות פעולתם במסגרת תנאים מיוחדים אלה. אין לנתק את ההתנהגות מהתנאים שסבבו אותה. אין להעתיק את ההתנהגות ל'תנאי מעבדה'"

אני סבורה כי בחינת האירוע בראי ההלכה האמורה מובילה למסקנה כי אין להרשיע את הנאשם בפלילים, ואבאר קביעתי זו.

44. משקבעתי - כאמור לעיל - שלא הוכח שהנאשם חבט פעמיים בפניו של המתלון ומאחר שיתכן שנתן מכת אגרוף לפלג גופו העליון של המתלון (כפי שהעידו המתלון והנאשם, כמפורט לעיל) על מנת לשחרר את המכשיר מידיו, ועוד משקבעתי שהיה צורך בהוצאת מכשיר הטלפון מידיו של המתלון, אני קובעת שמדובר בהתנהלות סבירה בנסיבות העניין.

45. לסיום, ובשולי הדברים, המאשימה הרחיבה בשאלת צירוף שמו של הנאשם, לבקשתו ובדיעבד, לרשימת השוטרים שהשתתפו במעצר בדו"ח של אייל. דווקא העובדה שהנאשם בקש מאייל להרשם בדוחו"ת המעצר מצביעה, בעיני, על כך שלא סבר שעשה דבר מה פסול. אדרבא, אילו היה נרשם בדוחו"ת והיה מבקש מאייל להסיר את שמו היה בכך כדי להעלות תמיהות.

46. עוד הרחיבה המאשימה, הן בחקירותיה והן בסיכומיה, בשאלת מילוי דו"ח הפעולה של הנאשם (ת/2). לשיטתה -

טענתו של הנאשם לפיה נאלץ להוציא את הטלפון מידי המתלונן תוך שימוש בכוח ובשל הסכנה שיזעיק אחרים היא טענה כבושה שכן לא באה לידי ביטוי בדו"ח הפעולה. אני מסכימה שדו"ח הפעולה אינו כולל פרטים שמן הראוי היה לכלול בו, כגון התקרית עם המתלונן. מאידך, גם את ארוע תקיפתו של הנאשם על ידי ההמון, תוך שנפל אקדחו והושב לו על ידי אושר, השמיט הנאשם מן הדו"ח. בנסיבות אלה אני מקבלת את גרסתו שדו"ח נכתב במהירות, תוך שהוא סובל עדיין מהשפעות גז הפלפל. יתכן עוד שהיה מקום לצרף לדו"ח מזכר ובו פירוט האירועים, אך לא על כך עומד הנאשם לדין. אוסיף עוד שמשעסביר הנאשם את הצורך בהוצאת המכשיר הנייד מידי המתלונן בחקירתו הראשונה במח"ש (ת/1), איני רואה בגרסה זו גרסה כבושה. הגם שהנאשם התייעץ עם ב"כ עובר לחקירה, הרי שזו היתה ההזדמנות הראשונה בה נשאל על כך, וזו היתה גרסתו הראשונית.

47. סוף דבר- אני מורה על זיכוי של הנאשם.

ניתן היום, ג' כסלו תשפ"ג, 27 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.